

gewonden. Op eenigen afstand voor hen stond de jonge man en richtte zijn toestel, wenkend en instructies roepend, die zij opvolgden, hun houding veranderend, zich verschikkend, nu naar links, dan naar rechts. Eindelijk was de opname gedaan. De majoor en zijn vrouw wendden zich om en praatten lachend met de omstanders, de jonge man liep heen met zijn toestel. Een oogenblik later zag Ida hem naar het bad gaan, de handen op de heupen, het donker blonde hoofd opgericht, zonder omzien, recht voor zich uit door het water wadend. Zij keek naar het meisje. Die zat te haken en praatte onderwijl met de contessa. Nu zag zij op en tuurde, met glanzende oogen, naar een punt in de zee. . . .

Toen Ida om twaalf uur op haar kamer kwam, liep zij naar het raam en tuurde door de spleet der halfgesloten luiken. Daar lagen de badenden, tegen de achterkant der huttenrij, tot groepen vereenigd, in hun witte badmantels met de puntkap over het hoofd, behagelijk uitgestrekt, zich te koesteren in de heete zon. Ida herkende de wit met blauw gestreepte badmantel van den majoor. Ernaast lag een kleinere witte figuur. Was hij dat? Daar zag zij hoe hij zich oprichtte en, met de hand de oogen overschaduwend, tuurde, omhoog, naar de naaste villa. . . . Zij hijgde even, als stakte haar de adem, intens haar aandacht gevestigd op die witte figuur daar beneden in het zand. Zeker zag hij het meisje aan een van de ramen, het meisje dat hem zocht. . . . Onbeweeglijk zat hij, en keek, in de schaduw van zijn hand. . . . Toen wendde hij zich om, voorover leunend op de ellebogen.

Op het raamkozijn geleund, bleef Ida naar hem kijken. Zeker dacht hij nu aan het meisje, verlangde naar haar. . . . Oh! zoo zou zij zelve verlangd willen worden, zooals hij verlangde naar dat mooie meisje, dat gelukkige mooie meisje! Zij was jaloersch van haar, jaloersch van haar schoonheid, zij die alles miste, die nooit begeerd was! Dit was liefde, dit was geluk, dit was het

leven, maar voor haar was er niets van dat alles!

Zij drukte zich de handen voor de brandende oogen. Toen richtte zij zich op en ging heen. Terwijl zij den spiegel voorbij ging, keek zij met verwoede oogen naar haar eigen beeld. Hoe leelijk was zij, hoe misdeeld, hoe diep ongelukkig! . . .

Op de trap bedacht zij, dat er nog tijd zou zijn, om wat piano te spelen, eer het eten klaar was. Zoo ging zij dan het kleine salon binnen en sloot de deur, om niet gestoord te worden. Muziek was een genot voor haar en zij wist dat zij goed speelde. Zij opende de piano, overdacht wat zij spelen zou, toen koos zij de Balladen van Chopin, de eerste. Vast sloeg zij het forsche begin aan, toen zachter, langzamerhand haar eigen stemming vereenigend met de muziek, haar hartstocht, het smartelijk treuren om haar gemis uitzingend in de weeke, wellustig droevige melodie, teeder eerst, dan later zich hartstochtelijk herbalend. Zelfvoldaan, genoot zij van haar eigen spel, als getroost en opgeheven door de schoone vertolking van haar gevoelens. Toen zij eindelijk, na een waterval van octaven, zweeg met eenige accoorden, stond zij op en trad naar het raam. Hij had zich omgewend in de richting van het raam en zat rechtop, met gebogen hoofd, in luisterende houding, als ondervond hij nog den indruk van de laatste tonen. . . . Ida beefde van verrassing, van blijheid. Zou hij werkelijk naar haar geluisterd hebben? Had hij haar verstaan? Doch onmiddellijk bedacht zij met bittere spijt, dat hij dan daarbij toch aan dat meisje zou gedacht hebben. Misschien had zij met haar spel zijn hartstocht voor die andere aangewakkerd!

Daar klonk de hoorn, het signaal voor het eten. Zij sloot de piano en ging heen.

Zoodra de kinderen van tafel opstonden en zij haar koffie gedronken had, haastte Ida zich naar boven, om alleen te zijn. Zij wierp zich voorover op haar bed reer, haar gezicht in het kussen, en schreide zacht en wanhopig. Zij schreide om haar eenzaam-